

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Β. ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ Η ΑΝΤΕΛΛΑ ΦΟΥΣΕ

Μία εύχη του πατρός Ουγκώ που εκπληρώται μετά 171 έτη. ΟΙ Ουγκώ και οι Φουσε. Ο έρωτας του Βίκτωρος και της Αντέλλας Φουσε. Ο χωρισμός των. Ο Ουγκώ επιμένει. Η φτώχεια τους. Ο γάμος των. Η ευδαιμονία των. κτλ. κτλ.

Ο γάμος του Βίκτωρος Ουγκώ με την Αντέλλα Φουσε είνε ένα ρομάντο αγάπης υπέροχο!

Στα 1811 ο πατέρας του Ουγκώ, Γεώργιος-Λεοπόλδος Ουγκώ ήταν εισηγητής στο πολεμικό συμβούλιο της Νάντης. Έκει γνώρισε κάποιον συμβολιογράφο συνομιλήκο του, τον Πέτρο Φουσε. Έγιναν φίλοι και παντρεύτηκαν σχεδόν την ίδια εποχή. Πρώτα ένυμφεύθη ο Ουγκώ και κατόπιν ο Φουσε, στου οποίου τον γάμο ο Ουγκώ παρίστατο ως μάρτυς.

Κατά τα έπιδορτία, όταν έπιναν εις ύγεια των νεονύμφων, ο ταγματάρχης Ουγκώ σήκωσε το ποτήρι του λέγοντας αυτά τα λόγια: — Φίλε μου Φουσε, κάμετε μία κόρη. Θάκάω κι' εγώ ένα γυιό και θά τούς παντρέψουμε!...

— Ήταν ένα άλλο άστειο του συμπλοίου των γάμων αυτό βέβαια. Έν τούτους τ' άστειο αυτό, η εύχη αυτή, έμελλε να πραγματοποιηθή μετά 171 έτη.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν έν τώ μεταξύ. Ο ταγματάρχης Λεοπόλδος Ουγκώ βρισκταν στον πόλεμο. Η γυναίκα του όμως έμεινε στο Παρίσι με τα τρία της παιδιά, τον Άβελ, τον Ευγένιο, και τον Βίκτωρα τον ύστερόκόμο της. Η ζωή έχει παράξενες συμπλώσεις και στο Παρίσι η κ. Ουγκώ ξαναβρήκε τους φίλους της από την Νάντη, τους Φουσε. Ο Πέτρος Φουσε ήταν την εποχή αυτή διορισμένος στο πολεμικό συμβούλιο ως γραμματέας, και έλεγε μία κόρη, την Αντέλλα...

Τις καλοκαιριτικές μέρες η κ. Φουσε πήγαινε κι' εύρισκε τη φίλη της, στις Φεγιαντίες που κατοικούσε. Τα παιδιά παίζανε μέσα στον πελωριο κήπο, που τραγουδούσε με τση λατρεία ο Ουγκώ, ενώ οι γονείς τον μιλούσαν για τα πολεμικά γεγονότα, για τη μάχη του Λουότερλις, της Ένας, για τον πόλεμο της Ισπανίας.

«Ξαναβλέπω τον έαυτό μου παιδί, γραφει κάπου ο Β. Ουγκώ, ένα γελαστό μαθητή, δροσάτο και ανανταίμαχο. Επαίξαμε τότε με τ' αδέρφια μου στις ανθισμένες πρασιές του κήπου... Μεταξύ μας ύπηρχε κ' ένα κοριτσάκι με μεγάλα

Ο Β. Ουγκώ (Την εποχήν του γάμου του)

έκφραστικά μάτια, τα φράϊά του μετάξινα μαλλιά, το μελαχροινό του δέρμα και τα κατακόκκινα χείλη του. Η μητέρας μας, μάς στέλνανε να παίζουμε, έμεις όμως σεργιανούσαμε από κάτω από τα δένδρα χέρι με χέρι. Καμιά φορά μαλώνανε γιατί εγώ γούρευα το μεγαλύτερο μύλο. Σχνά έθιμωνα και χτυπούσα το κοριτσάκι αυτό. Τότε άρχιζε τα κλάματα κι' εγώ της φώναζα: — Καλά σου έκανα!

Πάσο γλυκός κι' ευχάριστος ή άναμνήσεις αυτές!...» Στο 1813 η κ. Ουγκώ έγκατέλειψε τις Φεγιαντίες κι' εγκαταστάθηκε στην όδον Σερς-εντι άπέναντι από ένα παλιό σπίτι της εποχής του Λουδοβίκου ΧV, στο όποιον κατοικούσαν οι Φουσε. Τώρα κι' ήσαν γειτόνοι, τα παιδιά μεγάλωναν μαζί. Μερικά χρόνια έπέρασαν έτσι... Η Γαλλία έλεγε νικήθη... Η ναπολεόντειος δόξα κατέρρεε... Την εποχή αυτήν ακριβώς ο Ουγκώ έγραφε τους πρώτους του στίχους. Έλεγε άρχιως συγχρόνως να σχεδιάζει τραγωδίες και να σιγουρηγί έκτεταμένες οδές για τους Βουρβόνους, οδές που ένθουσίαζαν τη μητέρα του. Σχνά επήγαινε μαζί της να έπισκεφθούν τους Φουσε. Μέσα σ' αυτό το παλαικό σπίτι των Φουσε, που στους τοίχους του έκραμαντο ξίφη κι' άλλα όπλα, στο σπίτι αυτό γεννήθηκε ή αγάπη, η πρώτη αγάπη του ποιητού προς την νεαράν Φουσε, την Αντέλλα. Μαζύ της περνούσε ο Ουγκώ ώρες σιωπηλές, γαλήνιες, γεμάτες γλυκά. Τό σπίτι των Φουσε ήταν σχεδόν σπίτι τους. Η κ. Ουγκώ εκρίσκειτο πάντα εκεί και εκάθιτο στην συνειδημένη πολυθρόνα της κοντά στο μεγάλο τζάκι. Ταβουρώ από τό σακουλάκι της τό κέντημά της και άρχιζε να ζεντά. Μίλισην με την κ. Φουσε πολύ λίγο. Ο κ. Φουσε διάβαζε, ή Κα Φουσε δέν έλεγε ούτε μιά λέξη σχεδόν. Κάποτε ή μητέρα του ποιητού διέκοπε τη δουλειά της για να ρωτήρη:

— Κε Φουσε, πέρνετε μιά πράξη ταμπάκι; Και ήσαν αυτά τα μόνα ίσιος λόγια των βραδύων σάν πέρνετε μαζί...

Τά παιδιά ή Αντέλλα και ο Βίκτωρ σιωπηλοί κι' έζεινοι περνούσαν τά παιγνιδίσματα της φωτιάς, καθισμένοι κοντά τζάκι ο ένας πλάι στον άλλον. Ο Βίκτωρ ήταν ευτυχισμένος ή ήταν, γράφει, έντελώς ευχάριστη ή βουραμάρα τους... «Ημιοι χαριστήμενος να βλέπω τον κ. Φουσε με τη μύτη κολλημένη έα στο βιβλίο του, και τις γυναίκες στο κέντημά τους, γιατί τότε η ρουσα να παρατηρώ έλεύθερα την Δεσποινίδα Αντέλλα!»

Μιά μέρα, στις 26 του Άπριλιου του 1819, τόλησαν να μιά ο ένας στον άλλον, οι δύο έρωτευμένοι. Ήσαν τόσο νεαροί! Και τόσο παιδιά άκόμα! Έκεινος 17 χρονών και ή Αντέλλα Την ήμερα αυτή ο Ουγκώ ήταν πολύ λυπημένος.

— Τι έχεις; τόν ρωτά ή Αντέλλα πιάνοντας του τό χέρι, έχεις κανένα μυστικό που σ' βραίεινι.

— Ναι έχω ένα πολύ μεγάλο μυστικό... Σ' αγαπώ!...

— Κ' εγώ σ' αγαπώ! άπάντησε ή Αντέλλα.

Άπό τη στιγμή αυτή ή καρδιάς τους ένώθησαν για πάντα.

Και άρχισαν τα κρυφά ραντεβού, μέσα στο κήπο, σφιγμένα χερσίον, βιαστικά φιλιά! Έζεινι που δέν προφταίνανε να πούν τα γράφανε. Τά μιλλίετα άντηλίσσοντο τό βράδυ λαθραία κάτω άπ' τα βλέμματα των γονέων των. Η Αντέλλα Φουσε τά φύλαζε τά βαβαάκια αυτά σ' όλη της τς ζωή. Κανείς δέν ήξερε την ύπαρξή τους. Τ' άγνοούσαν μέχρι του θανάτου του μεγάλου ποιητού. Μιά ήμερα τέλος τ' ανακάλυψε η κ. Λοκρουά στο βάθος ενός μπουλλου, και κατόπιν έξεδόθησαν σέ βιβλίο με τό τίτλον «Γράμματα προς τη Μνηστήριου».

Η Αντέλλα Φουσε (Η αγαπημένη του Ουγκώ)

Κι' έν τούτους τα γράμματα αυτά δέν είναι, όπως θά υποθέσετε, γράμματα φλογερά αγάπης, γεμάτα έρωτικά παραληρήματα, που μέσα στις τυχερόδες νύχτες πάθους κι' ό πιο πρσοά, μπορεί να γράφη, σκεπτόμενος την αγάπηνη του. Όχι είναι άλληγογραφία μάλλον ψυχρά, ενός ανθρώπου σοβαρού, λογικισμένη και πρακτική, που άτενίζει καθαρά τό μέλλον. Τό μέλλον αυτό προζευτιζομερά τον Ουγκώ. Ξέρει πως είνε φτωχός, αλλά έχει έν τούτε άρκητή εμπιστοσύνη στον έαυτό του. Ο πατέρας του, ο στρατηγ Ουγκώ ήδη είνε μακρὰ και δέν νοιάζεται και τόσο τόσο για τή Κα Ουγκώ. Η ζωή είνε δύσκολη, κι' ο Ουγκώ αναγκάζεται να πουλήση ένα χρυσό τριαντάφυλλο που ελεγε πέρει ως βιβλίο ή κάποιον σχολείο, για ν' αγοράση φάρμακα για τη μητέρα του π άρρώστισσε!...

Έχει όμως πίστη και έλπίζει στο μέλλον, κι' από τό ποιό γράμμα του προς την Αντέλλα υπογράφει θαρραλέα: «Ο άσθε σου».

Οι γονείς τον τέλος δέν άγρουν να τό μάθουν όλα κι' έτσι βρισκουν τους έρωτευμένους πολύ μφούς άκόμη τους χωρίζουν. Βίκτωρ Ουγκώ άπειλει τότε πως θά σκοτωθή. Άλλά οι μεγάλοι άνδρες δέν σκοτώνονται από αγάπη. Ο Γκαίτε παρηγορείται βροντας στο χέρι του Βέθφερου ένα πιστόλι, και στο άκρο του μπέννα. Ο Βίκτωρ Ουγκώ παρηγορείται επίσης γράφων. Δέν πνύει όμως να γράφη και στην Αντέλλα, με την όποιαν συναντάται έπί τή συγχά.

Όταν ή Αντέλλα Φουσε πηγαινει μόνη της στο μάθημα τής ίχνογραφίας, συναντίζει πάντα κατά τύχη (!) στο δρόμο τον Βίκτωρα!

Ο θάνατος της μητέρας του Ουγκώ έμελλε να ένώση τους δύο έρωτευμένους. Τό ίδιο βράδυ της ταφής, ο Βίκτωρ με τα μάτια κατακόκκινα νιώθοντας άπελπιστικά μόνον έν έαυτό του ηγαίει

